

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμφαντός με Πατρὸς». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέροις γλώσσαις». (Πράξαιων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή - Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 31 No 7-9

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 350-352

Ἰούλιος-Σεπτέμβριος/July-September 2009

ΟΙ «ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ» ΚΑΙ Ο «ΠΑΤΕΡΑΣ»

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

«Ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ,
ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ
διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα»
(Α' Κορ. 4, 15)

Ὁ Απόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ διεξοδικώτερος διδάξας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ δραστικώτερος ἐπηρεάσας τὰς συνειδήσεις τῶν ἀκροατῶν του, ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλου Διδάσκαλου τοῦ Χριστιανικοῦ Μηνύματος ἀνά τους αἰῶνας.

Τὴν ἐν Θεῷ «ὑπεροχὴν» τοῦ Παύλου ἐναντι τῶν ὑπολοίπων Μαθητῶν τοῦ Κυρίου, θὰ μπορούσαμε νὰ θεωρήσουμε ὡς ἀπορρέουσα ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν κατ' ἐξοχὴν **χαρισματικὴ φύση** του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαράμιλλη **παιδεία** πού διέθετε, τόσο στὸν Ἰουδαϊσμό ὅσο καὶ εἰς τοὺς θύραθεν Φιλοσόφους.

Ἐν τούτοις, ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος οὐδέποτε «ἐκαυχῆθη» γιὰ τίς γνώσεις καὶ τὰ ὅποια ἄλλα μορφωτικὰ προσόντα του, μήτε γιὰ τίς διδασχές του. Ἀντιθέτως, ἐδήλωνε ἀπερίφραστα «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου» (Γαλ. 6, 14).

Συνήθως ὁ μόνος λόγος χαρᾶς καὶ ἐγκαυχῆσεως, ἐπεκαλεῖτο κυρίως τὰ «παθήματά» του (πρβλ. Κολοσσ. 1, 24).

Γνωστὴ ἄλλωστε εἶναι καὶ ἡ καταπελτικὴ δήλωσή του, σχετικὰ μὲ τὴν γνώση γενικῶς: «ἡ γνώσις φυσιοῦ, ἢ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ» (Α' Κορ. 8, 2).

Ὅμως, ἐν ὀνόματι τῆς ὑποτιθέμενης «ἀγάπης», μπορεῖ κάποτε ὁ ἄνθρωπος ὄχι μονάχα νὰ «οἰκοδομεῖ», ἀλλὰ καὶ νὰ «γκρεμίζει»! Εἶναι ἀκριβῶς ἡ περίπτωσις τοῦ **ὑπερβάλλοντος ζήλου**. Τῆς φανατικῆς δηλ. καὶ στενόψυχης προσκολλησεως εἰς τίς «πατρικὲς παραδόσεις», τίς ὁποῖες ἀργότερα μὲ ντροπὴ καὶ μετάνοια ἐνθυμεῖται ὁ Παῦλος, ὅταν ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσει: «καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν... περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων» (Γαλ. 1, 13-14).

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν μας ὅλα τὰ πῶ πάνω, θὰ μπορούσαμε νὰ προσεγγίσουμε μὲ τὴν ἀπαιτούμενη **εὐλάβεια**, μιά τόσο «ἀβυσσαλέα» ἀνθρώπινη συνείδηση,

THE 'INSTRUCTORS' AND THE 'FATHER'

By Archbishop Stylianos of Australia

"For though you might have ten thousand instructors in Christ,
yet you do not have many fathers; for in Christ Jesus
I have begotten you through the Gospel"
(1 Cor. 4:15)

Paul, the Apostle to the Nations is, as known, the one who **taught** the Gospel of Christ more thoroughly, and the one who **influenced** the consciences of his listeners more drastically, than any other Teacher of the Christian message throughout the centuries.

The 'pre-eminence' in God of Paul *vis-à-vis* the other Disciples of the Lord we might consider as stemming not only from his **charismatic nature**, but also from his first-class **education**, both in Judaism and in pre-Christian philosophers.

Yet, Paul himself never 'boasted' concerning his knowledge or any other educational credentials, nor even about his teachings. On the contrary, he would state in no uncertain terms: "God forbid that I should boast except in the cross of our Lord" (Gal. 6:14).

In fact, he would mainly invoke his "sufferings" as the only cause of his joy and boasting (see Coloss. 1:24).

His overwhelming statement regarding knowledge in general is at any rate well-known: "knowledge puffs up, but love edifies" (1 Cor. 8:1).

However, in the name of supposed "love", man can sometimes not only 'edify' but also 'destroy'! This is the precise case of **excessive zeal**. That is to say, the fanatical and narrow-minded adherence to the 'tradition of the fathers', which Paul would subsequently recall with shame and repentance, when compelled to confess: "I persecuted the church of God beyond measure and tried to destroy it ... being more exceedingly zealous for the traditions of my fathers" (Gal. 1:13-14).

Bearing in mind all of the above, we can begin to appreciate – with appropriate **reverence** – the vastness of human conscience possessed by Saul of

ὅπως Σαύλου τοῦ Ταρσέως, ὁ ὁποῖος ἀπό δεινόν **διώκτη** μετετρέπει θαυματουργικῶς εἰς φλογερό **κήρυκα** τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά ὑπὸ ἓνα καὶ ὅλως **ἀξιωματικόν** ὄρο: Νά ἀποκλείσουμε ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν διδασκαλία καὶ τὴν βιοτὴ του, τὴν ἀνευλαβέστατη «ὑπερβολὴ τῆς ἀφροσύνης»!

Ἐκεῖνο δηλ. πού ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος ἐπιγραμματικῶς διετύπωσε, παραγγέλλων πρὸς ὅλους μας τὸ «μὴ ὑπερφρονεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν» (Ρωμ. 12, 3).

Τὴν θαυμάσια αὐτὴ «ισορροπία» εἰς τὸ αὐθεντικὸ «πορτραῖτο» τῶν Ἀποστόλων, τὴν περιέγραψε μέ πολὺ ἔντονα χρώματα καὶ ἰδιαίτερα δραστικὴς εἰκόνες ὁ Παῦλος, εἰς τὴν Α' Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ (ιδίως Κεφ. 4, 9-16).

Τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ ἀπόσπασμα, ὅπως θά δοῦμε πῶς κάτω, δὲν θά ἦτο ὑπερβολικὸ νά τὸ θεωρήσουμε **ισοδύναμο** σέ βάθος καὶ ἱερότητα, μέ τὸ 13^ο Κεφάλαιο τῆς ἰδίας Ἐπιστολῆς, ὅπου ἐπλεξε ὁ Παῦλος τὸν ἀπαράμιλλο καὶ ἀθάνατο ἐκεῖνο ὕμνο τῆς κατὰ Χριστὸν **Αγάπης!**

Ἀλλὰ γιὰ νά ἐκτιμήσουμε σωστά τοὺς ἐν προκειμένῳ **παράλληλους**, τίς **συγκρίσεις** καὶ τίς ἐν συνεχείᾳ **ἀξιολογήσεις**, πρωτίστη προϋπόθεση εἶναι νά ἀναγνώσουμε προσεκτικὰ τίς πρωτοφανεῖς «**ἀντινομίες**» καὶ τὰ ἱερά «**παράδοξα**» τὰ ὁποῖα **ἐσημείωσε**, δηλ. **κατέγραψε**, μελετῶντας ὁ Παῦλος τὴν ἐπὶ γῆς τραγικὴ πορεία τῶν Ἀποστόλων.

Καί τονίζουμε τὰ ῥήματα «ἐσημείωσε» καὶ «κατέγραψε», διότι δὲν **προτείνει** ὁ ἴδιος ἓνα «κώδικα» τοῦ πῶς πρέπει νά ζεῖ καὶ νά κινεῖται ὁ Ἀπόστολος, ἀλλὰ μάλλον «**διαπιστώνει**» δηλ. «ἀνα-καλύπτει», ὅτι ὁ Θεὸς ἐκ τῶν προτέρων ἔχει **χαράξει** τὴν Ἀποστολικὴ πορεία.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, ἐπιτραπήτω πρὸς διευκρίνηση μιὰ παρομοίωση. Ὅπως οἱ «ράγες» γιὰ τὸ **Τράμ** καὶ τὸν **Σιδηρόδρομο** ἔχουν ἐκ τῶν προτέρων «προ-διαγράψει» τὴν κατεύθυνση τῆς πορείας, χωρὶς αὐτὸ νά ἀφαιρεῖ τὴν **εὐθύνη**, δηλ. τὴν **ἐλευθερία** καὶ **συνέργεια** τοῦ ὁδηγοῦ, ἔτσι περιπίπτει εἰς τὸ ἔργο τῶν Ἀποστόλων ὁ Παῦλος.

Ἰδοὺ ἡ βασικὴ δήλωση ὡς πρὸς τὴν συλλογικὴ «αὐτοβιογραφία», εἰς τὴν ὁποία ὁ Παῦλος βλέπει «**ταυτισμένο**» τὸν ἑαυτὸ του μέ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους:

«δοκῶ γάρ, ὁ θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτιους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροὶ ὑμεῖς ἐνδοξοί, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι»

(Α' Κορ. 4, 9-10).

Ἀμέσως στὴ συνέχεια, ἐκτίθενται πλεῖστα ἀλλὰ δεινοπαθήματα τοῦ καθημερινοῦ ἀγῶνα τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ χωρὶς οὐδέ ἐπὶ στιγμὴ νά ἐπιτραπεῖ κενὴ **αἰσθηματολογία** εἰς τὴν κατανυκτικὴ ἐξομολόγησι.

Ἀντιθέτως, ἀκόμη καὶ τὴν μνημόνευσι πού ἀναγκάσθηκε νά κάμει ὁ Παῦλος, ὡς πρὸς τίς

Tarsus who, from being a terrible **persecutor**, was converted miraculously into a fiery **proclaimer** of the Gospel, but on one completely **axiomatic** condition: That we exclude from all his teaching and life the most irreverent 'exaggeration of foolishness'!

In other words, that which Paul himself spoke of epigrammatically, when exhorting all of us "*not to think of himself more highly than he ought to think, but to think soberly*" (Rom. 12:3).

This wonderful 'balance' in the authentic 'portrait' of the Apostles was described with vivid colour and particularly effective imagery by Paul in his First Letter to the Corinthians (especially 4:9-16).

It would not be an exaggeration to state that this passage is **equal** in depth and sanctity, as we shall see below, with the 13th chapter of the same Letter, in which Paul articulated that incomparable and immortal hymn to **Love** according to Christ!

However, in order to appreciate properly the **parallels, comparisons** and consequent **evaluations**, the first presupposition is to read carefully the unprecedented '**discrepancies**' and '**paradoxes**' that Paul noted, *i.e. recorded*, in studying the tragic earthly journey of the Apostles.

And we underline the verbs 'noted' and 'recorded' because he himself does not **propose** a 'code' according to which an Apostle should live and operate, but rather 'ascertains', *i.e. 'dis-covers'* that God has from the outset **mapped out** the Apostolic path.

At this very point, allow me to make a comparison for the purpose of clarification. Just as the tracks of the **tram** or **train** 'fore-shadow' from the outset the direction of the journey, without negating the **responsibility** (namely, the **freedom** and **synergy**) of the driver, in like manner Paul regarded the task of the Apostle.

Here is the basic statement concerning the collective 'autobiography' in which Paul sees himself 'identified' with the other Apostles:

"For I think that God has displayed us, the apostles, last, as men condemned to death; for we have been made a spectacle to the world, both to angels and to men. We are fools for Christ's sake, but you are wise in Christ! We are weak, but you are strong! You are distinguished, but we are dishonoured!"

(1 Cor. 4:9-10)

Immediately following, many other sufferings involved in the daily tasks of the Apostles are presented, yet without for a moment allowing empty sentimentality in his awe-inspiring confession.

On the contrary, even in the context of the commemoration which Paul was compelled to make concerning his daily living needs (for which the Apostles laboured with their own hands in the world), he adds without hesitation, and almost apologetically:

καθημερινές βιοτικές ανάγκες, τίς όποιες μέ τά ίδια τά χέρια των ύπηρέτησαν, άγωνιζόμενοι έν τῷ κόσμῳ οί Απόστολοι, έσπευσε νά τήν συμπληρώσει, σχεδόν άπολογούμενος:

«Οὐκ έντρέπων ύμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ’ ὡς τέκνα μου ἀγαπητά νουθετῶ, ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε έν Χριστῷ ἀλλ’ οὐ πολλούς πατέρας· έν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διά τοῦ εὐαγγελίου ἐγώ ύμᾶς ἐγέννησα»

(Α' Κορ. 4, 14-15)

Οί προσεκτικοί άναγνώστες τοῦ άρθρου μας, έλπίζουμε ότι άντελήφθησαν μιά προφανέστατη άλήθεια. Ότι ήταν άπαραίτητη ή άναδρομή σέ πλήθος **στοιχείων** άπό τήν βαθύτερη σχέση τοῦ Παύλου μέ όλόκληρο τό Μυστήριο τής θ. Αποκαλύψεως (σέ Παλαιά καί Καινή Διαθήκη).

Καί τοῦτο, διότι μόνο έν εκτιμήσει τέτοιας έσωτερικῆς «συγκομιδῆς» θά μπορούσε νά δικαιωθεί ή μοναδική του «**πατρότητα**», γιά όλες τίς Τοπικές Έκκλησίες πού ό ίδιος ίδρυσε άνά τόν κόσμο.

Έκ πρώτης όψεως, εἶναι όντως νά εκπλήσσεται κανείς γιά τό πῶς ό μόνος άπό τούς Αποστόλους πού κατηγορηματικά έδήλωσε πλήρη άπόσβεση τοῦ δικού του «**έγώ**» [«ζῶ δέ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῆ δέ έν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20)], εἶναι άκριβῶς εκείνος πού εις οὐδένα άλλον **διδάξαντα** άναγνωρίζει ιδιαίτερη σχέση **γεννήτορος**, πλὴν μιάς ήθικοθησκευτικῆς Παιδαγωγίας, προβάλλοντας οὐρανομήκως τό συνεχῶς **ύποταγμένο** «έγώ» του.

Βλέπουμε όμως, ότι ένα τέτοιο «έγώ», δέν ταυτίζεται μήτε άντιπαράτίθεται (γενικῶς καί άορίστως) μέ τό «**ήμεῖς**» τής Έκκλησίας, αλλά μόνον μέ τό **άπαραχάρακτο** Εὐαγγέλιον.

Τό άναλλοίωτον Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δεσμεύει όχι μόνον Αποστόλους καί πιστούς, αλλά άκόμη καί τούς έξ οὐρανῶν άποστελλομένους Αγγέλους, πρὸς τούς όποιους ό Παῦλος έπιφυλάσσει τό «**ανάθεμα**», σέ περίπτωση πού θά τολμοῦσαν νά εὐαγγελισθοῦν **άλλο** Εὐαγγέλιον (πρβλ. Γαλ. 1, 8-9).

Αποδεικνύεται, λοιπόν, πλήρως δικαιολογημένη ή **αὐτοσυνειδησία** τοῦ Αποστ. τῶν Έθνῶν Παύλου, γιά άποκλειστική «πατρότητα» καί «γονική σχέση» πρὸς τίς ὑπ’ αὐτοῦ ίδρυθεῖσες Κοινότητες.

Αλλ’ αὐτή ή αὐτοσυνειδησία, οὐδέποτε έβίωθη άπό τόν Αποστ. τῶν Έθνῶν ὡς άτομικό «**προνόμιον**», έπειδή άκριβῶς ή κλήσις του εις τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξεν ὅλως **ύπερφυσική** καί μή διαθέτουσα οὐδέν στοιχείον «κατ’ άνθρῳπον»!

Έν κατακλείδι δικαιούμαστε νά τονίσουμε (μετά μάλιστα άπό τό έπετειακό «**Έτος Αποστόλου Παύλου**», πού μόλις έώρτασεν όλόκληρος ό Χριστιανικός κόσμος), ότι άπό μέρους τῶν σεβομένων άκόμη τήν Α' Κοινή Χριστιανική Χιλιετία, εις τήν καθαγιασμένη **πληρότητα** τῆς, οὐδείς άναβιούμενος **Παπισμός** τῆς Ρώμης καί οὐδείς φιλοσοφῶν **Προτεσταντισμός** εἶναι **συμβατός** μέ τήν έν γενεί **Έκκλησιολογίαν** καί μέ τήν περι **άποκλειστικῆς** πατρότητος θεωρία τοῦ Παύλου, συντηρούμενη καί δηλούμενη μόνο άπό **τό άκαινοτόμητο** Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ!

“I do not write these things to shame you, but as my beloved children I warn you. For though you might have ten thousand instructors in Christ, yet you do not have many fathers; for in Christ Jesus I have begotten you through the gospel.”

(1 Cor. 4:14-16)

Careful readers of our article will, we hope, have noticed an obvious truth. That is, it was necessary to take a retrospective look at a host of **elements** from Paul’s deeper relationship with the entire Mystery of divine Revelation (in both the Old and New Testament).

And this because, only in appreciating such an inner ‘harvest’ can his unique ‘**fatherhood**’ be justified for all local Churches which he established around the world.

At first glance, one is truly astonished at how the only Apostle who categorically denied his own ‘**ego**’ [“for I no longer live, but Christ lives in me” (Gal. 2:20)], is also precisely the one who could not acknowledge in any other **teachers** a special **fatherly** relationship, except for their simple ethico-religious Pedagogy, thereby greatly highlighting his continually **submitted** ego.

We see, however, that such an ‘ego’ is neither identified nor contrasted (generally and vaguely) with the collective ‘we’ of the Church, but only with the **unfalsifiable** Gospel.

The unchanging Gospel of Christ binds not only the Apostles and the faithful, but even the Angels sent from the heavens, for whom Paul reserves the term “anathema”, if they choose to proclaim **another** Gospel (see Gal. 1:8-9).

The **self-understanding** of Paul, the Apostle to the Nations, of having exclusive ‘fatherhood’ and a ‘parental relationship’ towards the Communities founded by him, proves therefore to be totally justified.

Yet this self-understanding was never realized by the Apostle to the Nations as an individual ‘**privilege**’, precisely because his calling to the Gospel of Christ was completely **supernatural** and without displaying any feature in ‘human terms’!

In summary, we are entitled to emphasize (especially following the **Year of the Apostle Paul** which the entire Christian world has just celebrated) that, as far as those who still respect the 1st Common Christian Millennium in its sanctified **fullness** are concerned, no revival of **Papism** and no philosophizing form of **Protestantism** is compatible with Paul’s general **Ecclesiology** and his theory concerning **exclusive** fatherhood, expressed only by the **unchanging** Gospel of Christ!

by Philip Kariatlis

The Theological Vision of St Gregory the Theologian: Its Bearing on Contemporary Theology

Τί τοῦτο ἔπαθον, ὦ φίλοι καί μύσται καί τῆς ἀληθείας συνεργασταί; ἔτρεχον μὲν ὡς Θεόν καταληψόμενος, καί οὕτως ἀνήλθον ἐπὶ τὸ ὄρος καί τὴν νεφέλην διέσχο, εἶσω γενόμενος ἀπὸ τῆς ὕλης καί τῶν ὑλικῶν καί εἰς ἔμαντόν ὡς οἶόν τε συστραφεῖς, ἐπεὶ δέ προσέβλεψα, μόλις εἶδον Θεοῦ τὰ ὀπίσθια.¹

Part 2

(St. Gregory the Theologian)

Like the apostle Paul, St Gregory the Theologian pointed out that theology was a ‘solid food’ and not meant for those who lacked discernment. For such people nourishment could come only through milk or vegetables.

For some need to be fed with the milk of the most simple and elementary doctrines, namely, those who are in habit babes and, so to say, new-made, and unable to bear the manly food of the word; nay, if it were presented to them beyond their strength, they would probably be overwhelmed and oppressed, owing to the inability of their mind, as is the case with our material bodies to digest what is offered to it, and so would lose even their original power.⁸

Askesis, then played a decisive role in the theological vision of St Gregory. A person, then had to make every attempt to imitate creatively the asceticism of Christ and in this, ascend from the pressures of this life and come to experience that for which humanity was destined – namely, to know and to be with God. It follows then that asceticism was necessary before one could begin to theologize.

And before a person has, as far as possible, gained this superiority, and sufficiently purified his mind, and far surpassed his fellows in nearness to God, I do not think it safe for that person to be entrusted with the rule over souls, or the office of mediator (for such, I take it, a priest is) between God and humanity.⁹

Moreover, St Gregory spoke harshly to those who had digressed from the true object of theology and had turned it into “pleasant chatter” (τοῦτο φλυαρεῖται ἡδέως) placing it therefore on the same level as the horse races, the stage, or the concert auditorium.¹⁰

St Gregory consequently compared the theologian to Moses on the cloud covered mountain top who could only see the ‘back’ (Ex. 33: 23) of God because no one will ever know the nature (φύσιν) and essence (οὐσία) of God.¹¹ For St Gregory, however, that which *is* known of God is his splendor or majesty (μεγαλειότης ἢ μεγαλοπρέπεια).¹² It follows that St Gregory theologized primarily apophatically and this required humility but more than that the grace of God. The theologian, for St Gregory, attempts that which is impossible; namely to apprehend that which cannot be apprehended, a task which ultimately leads the theologian to stand in silence before the divine mystery. His caution not

to exhaust the knowledge of the truth led him to employ the language of poetry more often than the language of everyday conventional language and schematic images. Theology became a song where experience prevailed over carefully thought out syllogistic inferences. This led Gregory to write in one of his poems,

Oh you who are beyond everything! For what else can be sung about you? [Ὡ πάντων ἐπέκεινα, τί γὰρ θέμεις ἄλλως σε μέλπειν].¹³

Even though, for St Gregory, one could not speculate about the inner life of the Trinity one could nevertheless ‘theologize’ since the transcendent God has revealed himself. It was indeed possible, for the theologian to speak of the activity of the Trinity (Divine Economy) and therefore know God as Creator and Redeemer. Since the transcendent God has revealed Himself it was important, for the theologian to consider the manner of His Providential ordering. The theologian had to joyfully offer his whole life to God as God had initiated the process whereby the ontological gap between God and humanity could be bridged.

For in that Mount itself God is seen by men; on the one hand through His own descent from His lofty abode, on the other through His drawing us up from our abasement on earth, that the Incomprehensible may be in some degree, and as far as is safe, comprehended by a mortal nature.¹⁴

Therefore theology is not primarily concerned with accumulation of *gnosis* but with the human quest to become what it really is – namely, one with its Creator. In principle, therefore, theology, according to St Gregory, is soteriological whereby a dynamic relation of divine and human is realized. In his *First Theological Oration* he wrote:

“What the nature and essence of God is... will be discovered only when that within us which is Godlike.... shall have joined with that which it is like.”¹⁵

Since humanity’s original intimate relationship with God was violated, theology had to delineate how the restoration can be restored. For St Gregory this theological and soteriological process was deification. Gregory’s theological methodology ultimately offered to humanity a union with God, a chance to become god by grace: “Θεόν ἐσόμενον καὶ θεοποιήσαντα [to be god and make others to be god].”¹⁶

8. Oration 2.45.

9. Oration 2. 91.

10. Oration 27. 3.

11. Oration 28. 17.

12. *ibid.*, 3.

13. Dogmatic Poetry I, I, 29. PG 37, 507-8.

14. Oration 45, 11.

15. Oration 28, 17.

16. Oration 2. 73.

St Dionysius the Areopagite, Letter 4

Rev'd Dr Doru Costache

Having the privilege last year to work with a group of enthusiastic students¹ of our Theological College, I managed to fulfil an old dream, that of providing the lovers of patristic literature with a more digestible version of an important text. It is Letter 4² in the Areopagitic corpus of writings, a short text yet very difficult to read. Indeed, the author remembered by the Church as St Dionysius the Areopagite – seemingly an unknown Syrian bishop of the late fifth century, very well connected to the Hellenic culture – has left us not only the most fascinating enquiry into the ecclesial mystagogy but also, perhaps, the most indigestible literature in the entire Byzantine tradition. Aiming to render reverently the intensely paradoxical mysteries of God and the spiritual experience, the author made use of a tremendously flexible, nuanced and innovative terminology. However, although no one questions the motivations behind the Areopagite's literary choices, the contemporary reader does experience much distress in the attempt to grasp the message conveyed through such ornate phraseology.

Our group was interested to facilitate access to this crucial text for the development of Orthodox Christology after the Council of Chalcedon (451AD). Initially employed by the Monophysites, in the early sixth century, in order to support their doctrine of Christ as 'one (divine) nature'³, Letter 4 was later reinterpreted, in the early seventh century, within a Chalcedonian framework by St Maximus the Confessor⁴, becoming one of the most important Christological documents of the Church. In light of this reinterpretation, the text represents a genuine ecclesial testimony – as previously illustrated by fathers like St Athanasius the Great, St Gregory the Theologian and St Cyril of Alexandria – whilst giving a new and powerful expression to the traditional Christology of the Church.

The version presented below does not claim to be the best possible rendition of the Letter, since none of the contributors is a professional translator. Nevertheless, if it has any virtue, it is I presume the legibility of this text, for

which – and all the accompanying comments⁵ – ultimately I am responsible. But here it is (the key-terms and the more literal renditions of some phrases are given in the footnotes):

You (Gaius) ask how it is that Jesus, the transcendent one, is considered as one⁶ of us by essence⁷. Or, he is not referred to here as a man insofar as he is the creator of humanity⁸ but because he truly is a man in all aspects⁹.

Thus, we do not define Jesus merely in a human way. Even though he is a man like any other¹⁰, he is neither a mere man nor solely a transcendent being¹¹. The transcendent one¹² and lover of humankind¹³ par excellence has truly become a man, taking on essence¹⁴ from our essence¹⁵ in a manner above people and yet like people¹⁶. (Nevertheless, because of the incarnation)

5. These reflect, however, the discussions that took place within our Text Work sessions.

6. ὁ πάντων ἐπέκεινα; literally, 'beyond all'.

7. ἀνθρώποις οὐσιωδῶς συντεταγμένος; literally, 'numbered with the human beings by (virtue of his human) essence'. This confirms the reality of the incarnation, denying any discontinuity between Christ and mankind.

8. ὡς αἴτιος ἀνθρώπων; literally, 'as a cause/origin of (all) people'. The phrase echoes the apostolic statement (cf. John 1:1,14; Colossians 1:12-8) according to which Jesus is not only God incarnate but also the creator of the universe.

9. κατ' οὐσίαν ὄλην; literally, 'by the fullness/totality of his essence'. Throughout the Letter it seems that οὐσία (essence) and its derivatives refer mostly to the human nature. In the construct ὑπερούσιος (the one above essence), however, the term could also refer to the distinction between the divine hypostasis and essence, the hypostasis/person having the power of transcending its own essence/nature.

10. εἰ ἀνθρώπος μόνον; literally, 'even though just a man'. Again, the reality of the incarnation.

11. This sentence, as rendered in the Φιλοκαλία τῶν νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν, contains a misspelling. For that matter the translators have preferred the version given by Thesaurus Linguae Graecae: οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπος μόνον οὐδὲ ὑπερούσιος, εἰ ἀνθρώπος μόνον. Overall, the phrase points to the paradoxical state of Christ who, whilst being both God and man cannot be considered exclusively under the lens of any of the two natures; the phrase prepares the last sentence of the Letter, dealing with theandricity.

12. ὁ ὑπερούσιος; literally, 'the one above (all) essence'.

13. ὁ φιλόανθρωπος. The term is never applied to a human person, referring exclusively to God who, whilst transcending everything, is full of compassion for his people.

14. οὐσιωμένος; literally, 'becoming essential' (a reference to the incarnation).

15. ἐκ τῆς ἀνθρώπων οὐσίας; literally, 'from the essence of the human beings'.

16. ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ κατὰ ἀνθρώπους; literally, 'above people and (also) in a way proper to people'.

1. Namely, Fr Antonio Cagnoni, Vasilios Gioutlou, Emiliios Kaos, Vasily Makeev and Dimitrios Siriotis (St Andrew's Greek Orthodox Theological College, Sydney; second semester, 2008).

2. The original is that of the Φιλοκαλία τῶν νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν, vol. 3, collated with the version given by the multimedia source the Thesaurus Linguae Graecae.

3. In fact, the text speaks of 'some new theandric energy' (see below n. 36).

4. See Difficulty 5, in Φιλοκαλία τῶν νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν, vol. 14Δ (Thessaloniki: To Byzantion & Gregory Palamas Publishing Houses, 1992) 32-52, and his scholia on the Letter 4, in Φιλοκαλία τῶν νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν, vol. 15Δ (Thessaloniki: To Byzantion & Gregory Palamas Publishing Houses, 1995) 414-20.

he¹⁷ is in no way limited in regard to the fullness of his transcendence¹⁸. (However,) without concern for his fullness¹⁹ and truly taking on our being²⁰, he has become one of us (yet remaining) above essence²¹, actualising beyond man what pertains to human nature²².

These (paradoxical aspects) are revealed by the virgin that conceived above nature²³, and the flowing water²⁴ that held the weight of his material and earthly feet²⁵ without parting, but through a transcendent power²⁶ has remained firm. Why would anyone need to go through all the other examples²⁷?

One who perceives (things) divinely²⁸, by possessing the power of superior apophaticism²⁹, may contemplate through these examples – beyond comprehension³⁰ – the affirmations regarding Jesus' love for humankind. In summary, these refer to him neither as if he were a (mere) man nor as if he were not a man, but as someone who is one of us yet beyond us³¹, even though – above

17. ὁ ἀεὶ ὑπερούσιος; literally, 'the ever-transcendent one', 'the one who eternally is above all essence'.

18. ὑπερουσιότητος ὑπερπλήρης; literally, 'the overwhelming fullness of his supra-essentiality'.

19. ἀμέλει τῇ ταύτης περιουσίᾳ. The phrase evokes Philippians 2:6-7.

20. εἰς οὐσίαν ἀληθῶς ἐλθῶν; literally, 'truly going/moving toward (our) essence'. This is a very dynamic depiction of the incarnation as an event on the making, somehow complementing John 1:14.

21. ὑπὲρ οὐσίαν οὐσιώθη; literally, 'he has become essential/incarnate (in a manner) above essence (human nature)'. Again, the paradoxical aspect of the incarnation.

22. ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐνήργει τὰ ἀνθρώπου; literally, 'he energises/activates what pertains to a human being (in a manner) above (the capabilities of a) human being'. The mystery of this superhuman activation of human energies is explicated in the last paragraph of the Letter.

23. παρθένος ὑπερφυῶς κύουσα; the phrase expresses both the reality of conception and its paradoxical character, given that it occurred without intercourse.

24. ὕδωρ ἄστατον; literally, 'unstable water'.

25. ὑλικῶν καὶ γεηρῶν ποδῶν. This is a new, and powerful, affirmation of the reality of the incarnation.

26. ὑπερφυεῖ δυνάμει; literally, 'supernatural power'. The paradox is intensified: the material and earthly feet belong to the transcendent one.

27. ὄντα; literally, 'things', 'matters'.

28. ὁ θεῖως ὄρων. These examples have power only when reverently assessed by someone pure in heart and capable of mystical contemplation. The information might serve those who, without believing and undertaking any spiritual purification, expect to see the invisible even though they are not equipped for such an experience.

29. δύνανται ὑπεροχικῆς ἀποφάσεως. Apophaticism cannot be taken here merely as 'negation' (e.g., of any limitation in God); it rather refers to the humble silence of someone who, whilst seeing beyond the visible and experiencing God, realises that no word can render the content of that experience.

30. ὑπὲρ νοῦν γνῶσεται; literally, 'knows (in a way that is) above (the natural capabilities of) the mind'.

31. ὡς ἐξ ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἐπέκεινα; literally, 'as being of/among human beings yet beyond human beings'.

man – he was born a man³². As for the rest, he has not manifested the divine powers divinely³³ nor also humanly the human characteristics³⁴, but as God-made-man³⁵ accomplishing amongst us some new theandric energy³⁶.

The Areopagite's Letter clearly witnesses to the incarnational realism of the early Church and its traditionally paradoxical approach to Christ's mystery, far from the alleged affiliation of its author to the disincarnational Neoplatonic philosophy. Jesus is not explicitly called God yet all the superlatives referred to him ('the transcendent one', 'the one above essence') indicate his divinity; this is a way of proceeding that closely follows St Basil the Great's strategy in *On the Holy Spirit* (where he demonstrates the divinity of the Spirit without directly calling him God). The ecclesial character of St Dionysius' teaching is likewise obvious in the nuanced approach to the mystery of Jesus as God incarnate, emphasising the simultaneous, and indeed synergetic, display of divine and human features in the earthly life of Christ. Here, the Letter echoes a distinction made by St Gregory the Theologian, in *The Third Theological Oration*, between the 'superlative attributes' pertaining to the eternal state of the Son of God and respectively the 'humble' ones referring to his kenotic/incarnational state.

The humanisation of the Logos is depicted in very suggestive tones, of biblical and liturgical resonance, as representing the inauguration of a new way of life. This, precisely, is the climax (and the main contribution) of the Letter: within the life of the incarnate Logos, the divine and human powers interact in ways without equivalent in heavens and on earth. As one composite hypostasis (although the Letter does not employ this phrase so dear to St Gregory the Theologian and which constitutes the core of St Cyril of Alexandria's Christological elaborations), Christ is indeed the beginning of an existential tropos known as the theandric mode. With this, the Letter ceases to be solely relevant to the domain of Christology, becoming instead a tool capable to discern the mystery of those that live their life in Christ.

32. ἀληθῶς ἀνθρώπος γεγῶνως; literally, 'truly he has become a man'.

33. οὐ κατὰ θεὸν τὰ θεῖα δράσας. As God incarnate, Jesus no longer performs or activates the divine powers of his uncreated nature simply in a divine mode.

34. οὐ τὰ ἀνθρώπεια κατὰ ἀνθρώπων. Again as God incarnate, Jesus does not activate the features of his created nature merely in a human way.

35. ἀνδρωθέντος θεοῦ; literally, 'God that (through the incarnation) has become a male'.

36. καινήν τινα τὴν θεανδρικὴν ἐνέργειαν. Theandric energy, or the energy of the God-made-male, is the composite manifestation of the God incarnate. The insistence upon Christ as a man matches the incarnational realism of the entire Letter; as a man or male, Christ is indeed a true human being and not the ideal construct of an abstract humanity. This aspect illustrates the Areopagite's alignment with the general trend of the so-called Neo-Chalcedonian (Byzantine, that is) Christology.

ST NICODEMOS THE ATHONITE

(1749-1809)

200 years since his repose in the Lord

By Dimitri Kepreotes

St Nicodemus the Athonite was born Nicholas Kallivourtsis in 1749 on the island of Naxos.

In 1775, aged 26, he entered the holy monastic community of Mount Athos, labouring tirelessly from that point onwards for the salvation of a mostly enslaved Christian population, through the preparation and dissemination of spiritually edifying works, until his peaceful repose in the Lord in 1809.

While sharing the same spiritual goal as his contemporary, the New Martyr St Kosmas Aitolos (1714-1779)¹ - who prepared himself on Mt Athos before visiting village after village, to teach and personally encourage everyday people to stand firm in their faith amidst the apparent permanence of Moslem rulers at that time - St Nicodemus' method was different. His approach, even if not explicitly stated, reflected the view that spiritual books could travel further and faster than any exponent of them.

And so, either by purposefully selecting manuscripts from various monastic libraries of Mt Athos, or by collaborating with others², or adapting older works³, or simplifying their language⁴, or embellishing their content, or adding commentaries, he either authored, co-authored or edited the following major works:

- The *Philokalia* (in 5 volumes), an anthology of spiritual writings focusing on the Jesus Prayer, which had a major long-term effect on Slavonic, Romanian and Russian-speaking populations, soon after its respective translation into these languages.
- The *Rudder (Pedalion)*, the collection of sacred Canons formulated by Ecumenical and Regional Councils, as well as individual Fathers.
- An enormous *Commentary on Psalms*
- *Commentary on the 14 Epistles of St Paul*
- *Commentary on the 7 Catholic Epistles*
- The correspondence of *Barsanuphios and John* (835 questions and answers on the spiritual life)

- *On the Frequent Reception of Holy Communion*
- *A Handbook of Spiritual Counsel (Symvouleftikon Encheiridion)*, also published in English within the *Classics of Western Spirituality* series)
- *Unseen Warfare (Aoratos Polemos)*
- *Spiritual Exercises (Pneumatika Gymnasmata)*
- *The Lives of Saints (Synaxaristis)*
- *The New Martyrs (Neon Martyrologion)*
- *Confession of Faith (Omologia Pisteos)*

This list is only representative; it does not include, for example, several thick volumes of liturgical commentaries and original compositions of hymns, nor his editions of the works of St Symeon the New Theologian and St Gregory Palamas for which he toiled immensely, nor a substantial range of treatises. And of all these, the majority still need to be translated for the benefit of the English-speaking world.

And so one monk of poor means - but of rich faith and great intellectual capacity - became a major contributor to the field of Eastern Orthodox education.

1. St Nicodemus was in fact the author of the first account of St Kosmas Aitolos' life and martyrdom, contained in the *Neon Martyrologion*. Moreover, it is believed that St Nicodemus, before becoming a monk, was a student of Chrysanthos, the brother of St Kosmas.

2. Such as with Priest-Monk Agapios when editing the *Pedalion*.

3. Two of these (*Unseen Warfare* and *Spiritual Exercises*) famously originated in the West, on account of which he was unjustly criticized.

4. There are several cases in which the Saint adapted works already written in difficult Greek long before him, such as commentaries on the Psalms and the Epistles of St Paul, and reprinted them in more colloquial Greek that the people of his day could understand.

Ottoman rule afforded few educational opportunities to the Orthodox population. Higher education had to be sought abroad. Indeed, the very works prepared by the Athonite had no reasonable chance of being printed on Greek territory⁵, for which reason the manuscripts were sent to Venice and, to a lesser extent, Vienna.

One might then well ask why St Nicodemus worked so hard, in the midst of much unavoidable theological illiteracy, to collate into the *Philokalia* what could only be described as the most profound theological writings. Surely a more 'elementary' introduction to the faith would have been more appropriate under the circumstances! To say this, however, would be to miss the point about St Nicodemus' uncompromising aim of not only holding high the *ideal* or model of what the true person should be like⁶, but also stating *how* one is to achieve the ultimate, deifying goal of the spiritual struggle. This is precisely what the *Philokalia* presents: the firm conviction that this ideal and goal are identical for all – for the educated and uneducated alike. For the monastic as much as the layperson.

Together with the other leaders of the *Kollyvades*⁷ movement (notably St Makarios of Corinth and St Athanasios of Paros), St Nicodemus re-invigorated the dormant hesychast tradition of cultivating holy silence and the experience of God. In so doing, St Nicodemus was arguably the most prolific and prodigious ecclesiastical writer since St Gregory Palamas (d.1359). Within the *Kollyvades* movement, he found himself having to deal in a creative way with the increasing influences of the Enlightenment. Yet the irony here of course is that, while St Nicodemus was criticized for allegedly being too *conservative* in defending his people against certain ideas stemming from the Enlightenment, an equal amount of criticism was heaped upon him by those who believed that he borrowed too *much* from the West! Such are the contradictions, not of the man himself, but of the superficially derived opinions concerning him.

St Nicodemus therefore combined personal ascetic endeavour with the deepest concern for the well-being of others. This dual emphasis is reflected beautifully in his icon and in the corresponding words depicted clearly on both pages of the book he holds open:

5. It is a remarkable twist of history that the first person to have established a printing press in Constantinople in 1627 was also called Nicodemus (Metaxas)! Unfortunately, however, his initiative could not survive for more than a few years, let alone long enough to be of use to St Nicodemus. For more background on that press, see W.B. Patterson, *King James VI and I and the Reunion of Christendom*, Cambridge University Press, 1997, pp. 211-212

6. This significant observation was made by Fr Makarios of Simono-petra Monastery, Mt Athos, in a personal conversation earlier this year.

7. The term *Kollyvades* was applied in a derogatory way by their opponents, following debates about whether or not Memorial Services should be permissible on Sundays, but extending into an entire range of liturgical issues, the most important of which was the re-instatement of the ancient practice of receiving Holy Communion frequently.

May the name of Jesus be the sweet
remembrance of your heart
&
My concern is to edify my brothers

St Nicodemus managed, with limited assistance, to help uncover and revitalize a part of the Eastern Christian life that, for whatever reason, was largely neglected during his time. In so doing, he embodied and epitomized an important Orthodox monastic ideal, namely that the monk and nun must be concerned not only for their own salvation, but for the salvation of all⁸.

In closing this brief tribute, it would not be an exaggeration or oversimplification to say that the healthier aspects of Church life enjoyed today (such as the centrality of the Eucharist, monastic renewal, the Philokalic spirit and the so-called 'return to the Fathers'), can be traced in a large geographic and historic circle that commenced unassumingly on Athos during the 1700s, and then gained momentum via the *staretz*⁹ and great Russian émigré theologians, before in a sense 'returning' to Greece only in the second half of the 20th century.

Yet, the 'good disease' has firmly caught on. Only in the last decade or so, Greece has hosted several major conferences¹⁰ dedicated exclusively to St Nicodemus, something one rarely hears of even for the Cappadocian Fathers! There has been a blossoming of new editions and noteworthy studies¹¹ of his works. St Nicodemus is not only studied, but increasingly loved.

Nicodemus was formally canonised as a Saint of the Orthodox Church by the Ecumenical Patriarchate of Constantinople only in 1955, declaring that his memory shall be celebrated every year on the anniversary of his repose, July 14.

On the eve of his passing into the next life, sensing the imminent flight of his soul, St Nicodemus asked to receive Holy Communion from his fellow monks in the *kelli* of St George, near Karyes. His first biographer, Eftymios, recounts how the monks returned to St Nicodemus shortly after he communed, finding him with arms crossed. They asked, "Teacher, what are you doing? Resting?," whereupon he replied:

"I have put Christ in me, how can I not rest?"

8. It is said that he once requested a printer to make the letters somewhat larger so that the elderly too could read them with more ease.

9. Particularly Ukrainian-born Elder Paissy Velichkovsky, who we know was greatly respected by Nicodemus and who translated the *Philokalia* into Slavonic before publishing it in 1793, as well as initiating a Romanian translation.

10. The proceedings of which have been separately published and amount to hundreds of pages each. The most recent conference is that hosted by the Monastery bearing the Saint's name, in Pentalofos, N. Greece, between September 3-5, 2009.

11. A recent example is the doctoral thesis of Fr George Marnellos, *Saint Nicodème L'Hagiorite – Maître et Pédagogue de la Nation Grecque et de L'Eglise Orthodoxe* submitted to St Sergius Theological Institute, Paris, and published by the Patriarchal Institute for Patristic Studies, Thessaloniki, 2002.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τον μήνα Ιούνιο ο Σεβασμιώτατος:

–Εδέχθη τον π. Νικ. Σταυρόπουλον, Διευθυντήν Γηροκομείων-Γηριατρειών της Βασιλειάδος ΝΝΟ., διά τρέχοντα θέματα των ως άνω Ίδρυμάτων.

–Εδέχθη τον Ι. Προϊστάμενον της Ένορίας-Κοινότητας Αγ. Σπυριδώνος Kingsford, συνοδευόμενον από τους κ.κ. Δρα Σαββούλη, Χρ. Τσάκωνα και Ήλ. Οικονόμου, και συνεζήτησαν θέματα διά την ως άνω Ένοριαν (2-6-09).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τον Πανηγυρικών Έσπερινόν της Πεντηκοστής εις Καθεδρικών Ι. Ναόν, αναγνώσας τάς ευχάς της Γουγκλισίας (7-6-09).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τον Πανηγυρικών Έσπερινόν εις τον Ι. Ναόν των Αγ. Πάντων Belmore, ακολουθώντας δέ παρεκάθησεν εις έορταστικήν τράπεζαν μεθ' όλων των παραγόντων της ως άνω Ένορίας-Κοινότητας και πλήθους πιστών (13-6-09).

–Εδέχθη τον κ. Robert Carmichael και κα Ursula Franck, μέλη της Έλεγκτικής Έφορείας της Australian Universities Quality Agency (AUQA), οί οποίοι μεριμνοῦν διά την εύρυθμον λειτουργία των Πανεπιστημιακών Ίδρυμάτων ανά την Αυστραλίαν (16-6-09).

–Εδέχθη τον κ. Παν. Σουλελέ, μέλος του Διοικ. Συμβουλίου της Ένορίας-Κοινότητας Αγ. Σπυριδώνος Kingsford, εκράτησε δέ αυτόν εις την μεσημβρινήν τράπεζα.

–Εδέχθη επίσης τον Ι. Προϊστάμενον της Ένορίας-Κοινότητας των Αγ. Πάντων Belmore, μετά του Προέδρου του Διοικ. Συμβουλίου κ. Πολ. Κουρούση, διά θέματα άφορώντα την ως άνω Ένοριαν-Κοινότητα (18-6-09).

–Εδέχθη τον έξ Αμερικης όρμώμενον π. Γεώργιον Οικονόμου, συνοδευόμενον από τον κ. Ήλ. Οικονόμου, και προσεκάλεσεν αυτούς εις μεσημβρινό γεύμα (22-6-09).

–Εδέχθη τον κ. Tony Johnson, Προεδρεύοντα του Διοικ. Συμβουλίου των Ίδρυμάτων Γηροκομείων-Γηριατρειών

Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανός, έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τον Πανηγυρικών Έσπερινόν εις τον Ι. Ναόν Αγίων Πάντων Belmore (13-6-09).

της Βασιλειάδος ΝΝΟ., ό όποίος τον ενημέρωσε διά τά τρέχοντα θέματα του ως άνω Όργανισμού (23-6-09).

–Εδέχθη τον Ι. Προϊστάμενον του Ι. Ναόν Αγ. Νικολάου Canberra, διά προσωπικούς λόγους.

–Εδέχθη την κα Κωνσταντίνα Γκούσκου μετά του υιού της Δημητρίου, αναχωρούσα εις Γενέτειρα, ευχηθείς εις αυτήν τά δέοντα (24-6-09).

–Προήδρευσε Συνεδριάσεως του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου.

–Προήδρευσε Συνεδριάσεως Καθηγητικού Σώματος της Θεολ. Σχολής του Απ. Ανδρέου (25-6-09).

–Εδέχθη τον Ι. Προϊστάμενον του Ι. Ναού των Αποστόλων Newcastle, αναχωρούντα εις Γενέτειραν προς επίσκεψιν των οικείων του (26-6-09).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξεν εις Ι. Ναόν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Earlwood, χειροθέτησε δέ εις τό όφίκιον του Αναγνώστου τον κ. Γεώργιον Ροδίτην (28-06-09).

Κατά τον μήνα Ιούλιο ο Σεβασμιώτατος:

–Εδέχθη τον Έφημέριον της Ένορίας Αγ. Αικατερίνης Mascot, Πρεσβ. π. Αθ. Γιάτσιον, διά προσωπικόν του θέμα (1-7-09).

–Συνοδευόμενος από τον Διάκονόν του π. Νεκτ. Ίωάννου, παρέστη εις την Έτήσια Έορταστική Έκδήλωση του Κολλεγίου Αγ. Εύφημίας Bankstown, ή όποία έλαβε χώρα εις τό Conca D'oro Function Centre, και ώμίλησε καταλλήλως, ευχηθείς εις τούς τελειοφοίτους καλή σταδιοδρομία (4-7-09).

–Έχοροστάτησε και εκήρυξεν εις τον Ι. Ναόν Αγ. Στυλιανού Sutherland, και έν συνεχεία παρεκάθησεν εις μεσημβρινόν γεύμα μετά του Ι. Προϊστάμενου και όλων των Παραγόντων της ως άνω Ένορίας (5-7-09).

–Έχαιρέτισε διά συντόμου προσλαλιάς, τούς από τά διάφορα τμήματα της Αυστραλίας προσελθόντας να συμμετάσχουν εις τό Πρόγραμμα Έντατικών Μαθημάτων Θεολογίας (MATS Course), ύπογραμμίσας την ιδιαίτερη σπουδαιότητα της Καινης Διαθήκης, ως του ι. Βιβλίου της διά του Ίησου Χριστού **όλοκληρώσεως και έπισφραγίσεως** της θείας Αποκαλύψεως. Ανέπτυξε συντόμως τά περί «θεοπνευστίας» της Κ.Δ. διδάγματα των Πατέρων και των νεωτέρων Όρθοδόξων Έξηγητών, διά των οποίων γίνεται κατανοητή ή Π.Δ. ως τό πρώτο στάδιο της θ. Αποκαλύψεως. Τό πρώτο σκέλος του προγράμματος είχε αναλάβει ή Καθηγήτρια των Βιβλικών Σπουδών, Ρωμαιοκαθολική Μοναχή Dr Margaret Beirne, μέ θέμα «Introduction to New Testament», τό δέ δεύτερο σκέλος ό επίσης εκ των Διδασκόντων εις την Σχολήν μας π. Dr Doru Costache, ό όποίος εκάλυψε την Πρωτοβυζαντινή Πατερική Περίοδο της Έκκλησίας (6-7-09).

–Εδέχθη τον εκ Μελβούρνης κ. Χαρ. Λιάπην, και συνεζήτησε διά τό επικείμενον προσκυνηματικών ταξείδιον αυτού εις Αγ. Όρος, Μυτιλήνην, Λήμνον κ.ά.

–Εδέχθη τον Έφημέριον του Ι. Ναού Αγ. Γεωργίου Βρισβάνης Πρεσβ. π. Αναστάσιον Μποζίκη μετά της Πρεσβυτέρας αυτού Μαρίας, και είχε μετ' αυτών έποικοδομητική συζήτηση (7-7-09).

–Εκήδευσε τον παλαίμαχον (R.S.L.) συμπατριώτην του εκ Χανίων αείμνηστον Παύλον Μανταλόζην, και ώμίλησε καταλλήλως εις τον Ι. Ναόν Αναστάσεως του Κυρίου Kogarah.

–Εχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἐσπερινόν εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown, ἀκολούθως δέ παρεκάθησεν εἰς ἑόρτιον δεῖπνον (10-7-09).

–Ἐδέχθη τόν Ἱ. Προϊστάμενον, τόν Ἐφημέριον καί μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας Ἀγ. Αἰκατερίνης Mascot, διά θέματα ἀφορώντα τήν ὡς ἄνω Ἐνορίαν (16-7-09).

–Εχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς Ἱ. Ναόν Ταξιάρχου Μιχαήλ τοῦ Πανορμίτου, Crows Nest, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετά τοῦ Ἱ. Προϊσταμένου καί ὄλων τῶν παραγόντων τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας-Κοινότητος (19-7-09).

–Ἐδέχθη τό ζεῦγος Μιχαήλ καί Βαρβάρας Κουμπῆ, οἱ ὅποιοι καί προσεκόμισαν Πρόσκληση διά τήν προσεχῆ Βάπτιση τῆς θυγατρὸς τῶν Ἑλένης (20-7-09).

–Ἐδέχθη τόν Ἱατρόν κ. Γεώργιον Λιάγκα ἐκ τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Ἰωάννου Parramatta, καί συνεζήτησαν διά τήν ἐπικείμενη χειροτονία του εἰς Διάκονον (21-7-09).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Δ/ντήν τοῦ Ἰδιαίτερου Γραφείου του Αρχιμ. π. Κύριλλο Ζήση καί τόν Ὑφηγητή του τῆς Συστηματικῆς Θεολογίας κ. Φιλ. Καριατλή, μετέβη εἰς Collaroy Retreat Centre, ἐπ’ εὐκαιρία τῆς κατ’ ἔτος ὁργανομένης Κατασκηνώσεως Περισυλλογῆς (Retreat) τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου. Ὁμιλητὴς ἦταν ὁ ἐκ τῶν Ἀποφοίτων αὐτῆς Assoc. Professor of Built Environment τοῦ Πανεπιστημίου UTS Καθηγητῆς κ. Εὐ. Καραντώνης, μέ θέμα «Living Within the Embrace of our Church». Ὁ Σεβασμιώτατος προλόγησε καταλλήλως, ἀναπτύξας τό θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας εἰς τόν σύγχρονο κόσμο, ἀκολούθως δέ παρεκάθησε μεθ’ ὄλων τῶν Φοιτητῶν καί τῶν παρόντων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς εἰς κοινήν τράπεζα (23-7-09).

–Ἐδέχθη τόν Ἐξοχώτατον κ. Τίτον Χριστοφίδην, Ὑφυπουργόν παρά τῷ Προέδρῳ τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας μετά τῆς εὐγενεστάτης Συζύγου του κας Βέρας, συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἐξοχώτατον Ὑπατον Ἀρμοστήν τῆς Κύπρου ἐν Καμπέρορα κ. Ἰωάννην Ἰακώβου μετά τῆς Συζύγου του Μαρίας, καί τόν κ. Ἀγαπητόν Πασσαρῆν, Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Ἐθνικῶν Κοινοτήτων ΝΝΟ. Τό Ὑπουργικό ζεῦγος διεβίβασε τόν σεβασμό καί τόν πατριωτικό χαιρετισμό τοῦ Προέδρου τῆς Κύπρου κ. Δημ. Χριστόφια, ὁ δέ Σεβασμιώτατος εὐχαριστήσας καί ἀνταποδώσας τὰς εὐχάς, καλωσώρισε καί ἐξενάγησεν αὐτοὺς εἰς τούς χώρους τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς (24-07-09).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ καί τόν Αρχιμ. π. Εὐμένιον Βασιλόπουλον, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε καταλλήλως εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Παρασκευῆς St Albans, ἐχειροτόνησε δέ εἰς Πρεσβύτερον τόν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Διάκονον π. Δημοσθένην Νικολάου, ἐχειροθέτησε δέ εἰς Ἀρχιμανδριτήν τόν Οἰκον. π. Συνέσιον Φράγκον. Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἐπέδωκε διά σχετικῶν Διπλωμάτων τόν «δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας ἐπαινον» εἰς μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας, διά τήν μέχρι τοῦδε ἀκάματον καί ἀνιδιοτελεῆ προσφορὰν τῶν εἰς τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μεθ’ ὄλων τῶν ὡς ἄνω καί πλήθους πιστῶν εἰς κοινόν ἑόρτιον γεῦμα.

–Συνοδευόμενος καί πάλιν ἀπό τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἐσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα

Ἱ. Ναόν Ἀγ. Παντελεήμονος Dandenong, μετά δέ τό πέρας τῆς Ἀκολουθίας παρεκάθησεν εἰς ἑσπερινήν ἑόρτιον τράπεζα (26-7-09).

–Ἐδέχθη τόν Διευθυντήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας ΝΝΟ. κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλον, καί συνεζήτησε μετ’ αὐτοῦ πρακτικά θέματα διοικήσεως.

–Ἐδέχθη, παρουσία τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, τόν Διάκονον π. Νεκτ. Ἰωάννου μετά τῆς Διακονίσεως αὐτοῦ Σοφίας, τῶν Γονέων καί τοῦ ἀνταδέλφου του Πρεσβ. π. Ἀνδρέου Ἰωάννου, καί συνεζήτησε πατρικῶς διά τήν καλυτέραν ἀξιοποίησην τοῦ Διακόνου ἐν τῇ Ἱ. Αρχιεπισκοπῇ, ὄχι μόνον λατρευτικῶς, ἀλλά καί εἰς τό Κέντρον Προνοίας (29-7-09).

–Ἐτέλεσε εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν Τρισάγιον, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κοιμηθέντος ἀειμνήστου Γεωργίου Γκίνη, σεβαστοῦ πατρός τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐκφράσας τὰς θερμὰς συλλυπητηρίους εὐχὰς ἐκ μέρους ὄλων τῶν συνεργατῶν τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς (30-7-09).

Κατά τόν μῆνα Αὐγουστον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐπί τῇ Ἑορτῇ τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος τοῦ Ἰαματικοῦ, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὁμώνυμον πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν ἐν Goulburn, παρουσία τοῦ Πρέσβευος τῆς Ἑλλάδος ἐν Καμπέρορα κ. Γ. Ζώη καί τῆς Συζύγου αὐτοῦ Χριστίνης, τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἀκολούθου κ. Ἐμμ. Σουλτανοπούλου, ἄλλων ἐπισήμων καί πλήθους πιστῶν ἀπό ὅλα τὰ μέρη τῆς Νέας Νοτίας Ουαλίας. Μετά τό πέρας τῆς θ. Λειτουργίας, μέρος τῶν ἐπισήμων παρεκάθησαν εἰς ἑόρτιον τράπεζα εἰς τό Ὁμογενειακόν Ἐστιατόριον «Paragon», τὰ δέ πλήθη τῶν πιστῶν ἐπορεύθησαν πρὸς Καμπέρορα ἢ ἄλλα πλουσιόχωρα ἐστιατόρια. Ὁ Σεβασμιώτατος, μετά τῶν συνοδευόντων αὐτόν Κληρικῶν, λόγῳ φλεγμονῆς εἰς τό γόνατον, ἐπροτίμησε νά φιλοξενηθεῖ εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Προέδρου κ. Νικ. Πίττα (2-8-09).

–Ἐδέχθη τό ζεῦγος Στυλιανοῦ καί Κρυστάλλω Μπουρδαντωνάκη μετά τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Ἀντωνίας Τραγάρη.

–Ἐδέχθη τόν Δικηγόρον κ. Χαρ. Πατσούρη, Διευθυντήν τοῦ Συγκροτήματος Γηροκομείων-Γηριατρείων τῆς Βασιλειάδος ἐν Ἀδελαΐδι, καί εἶχε μετ’ αὐτοῦ ἐκτενῆ συζήτηση περὶ καλυτέρου συντονισμοῦ προγραμμάτων εἰς τόν ὡς ἄνω Ὄργανισμόν τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς (3-8-09).

–Ἐδέχθη τόν κ. Μιχ. Διαμαντῆ, ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Αρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου ΝΝΟ., διά ἐκκρεμούντα νομικά θέματα (4-8-09).

–Εχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Πανηγυρικόν Ἐσπερινόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν εἰς Earlwood (5-8-09).

–Ὑπεδέχθη τόν ἐκ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Καθηγητήν Φιλολογίας, Βυζαντινῶν καί Μεσαιωνικῶν Σπουδῶν κ. Γεώργιον Κεχαγιόγλου μετά τῆς Αρχαιολόγου Συζύγου αὐτοῦ Ἀριστέας, ἐπισκεπτομένους τήν Αὐστραλίαν, τούς ὁποίους τό ἑσπέρας ἐδεξιόθη εἰς τό Ὁμογενειακόν Ἐστιατόριον Le Sands (10-8-09).

–Ἐδέχθη τόν Ὁρθοπαιδικόν Χειρουργόν Ἱατρόν κ. Παναγιώτην Παπαντωνίου, ὁ ὅποιος καί προσεκόμισε τό προσκλητήριο βαπτίσεως τοῦ υἱοῦ του Γρηγορίου (11-8-09).

–Ἐδέχθη τόν Ἱ. Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοι-

Ο Σεβασμιώτατος έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τόν Μ. Έσπερινόν τής Έορτής τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, εις Καθεδρικόν Ι. Ναόν Redfern (14-8-08).

νόητος Αγ. Πάντων Belmore μετά του Προέδρου του Διοικ. Συμβουλίου κ. Πολ. Κουρούση, και συνεζήτησαν διά τόν προγραμματισμό των Επίσημων Έγκαιρίων του Δημοτικού Σχολείου εις τό Κολλέγιο των Αγ. Πάντων, παραπλεύρως του Ι. Ναού, κατά τόν μήνα Οκτώβριον τ.έ.

–Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τόν Μ. Έσπερινόν τής Έορτής τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, εις Καθεδρικόν Ι. Ναόν Redfern (14-8-08).

–Κατά τήν κυριώνυμον ημέρα τής Έορτής, παρέστη συμπροσευχόμενος εις τόν ως άνω Ι. Ναόν. Εις τό τέλος, όμιλήσας καταλλήλως διά τό μήνυμα τής ημέρας, διένειμε τό αντίδωρον. Έπηκολούθησε τό καθιερωμένο έόρτιο γεύμα, μετά του Προέδρου και των Μελών του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου, τής Φιλοπτώχου Αδελφότητας και των Φοιτητών τής Θεολογικής μας Σχολής του Άπ. Ανδρέου (15-8-09).

–Έχοροστάτησε και έκήρυξεν εις τόν Ι. Ναόν του Αγ. Στυλιανού Sutherland, τελέσας εις τό τέλος τό 40ήμερον μνημόσυνο ύπερ αναπαύσεως τής ψυχής του μακαριστού Παύλου Μανταλόζη. Ακολουθως, παρεκάθησεν εις κοινόν γεύμα εις τό χώλ τής Ένορίας (16-8-09).

–Παρέστη μετά του Καθηγητού κ. Άριστ. Κριλή, πολλών έπισήμων και πλήθους κόσμου, εις τήν όμιλίαν του Καθηγητού κ. Γεωργίου Κεχαγιόγλου, ή

όποια έδόθη εις τό χώλ του Ι. Ναού Αγ. Σπυριδώνος Kingsford, μέ θέμα «Φιλελληνισμός: άλλοτε και τώρα» (18-8-09).

–Έδέχθη τόν Ι. Προϊστάμενον τής Ένορίας Αγ. Ιωάννου Cairns Πρεσβ. Κων/νον Τσάκαλον μετά τής Πρεσβυτέρας αυτού Αικατερίνης, και είχε μετ' αυτών συνεργασία διά τό πρόγραμμα και τόν συντονισμό των Έκδηλώσεων 15ετίας από τής ίδρύσεως τής έν λόγω Ένορίας.

–Έδέχθη τόν Ίερατικώς Προϊστάμενον τής Ένορίας-Κοινότητας Αγίου Σπυριδώνος Kingsford, Πρωτοπρεσβύτερον π. Στυλιανόν Σκούταν συνοδευόμενον από τόν Πρόεδρον Δρα Θωμά Σαββούλη και τόν κ. Στυλ. Κουδουνάρη, και συνεζήτησαν διά ποικίλα θέματα άφορώντα τήν ως άνω Ένορία-Κοινότητα (20-8-09).

–Έτέλεσε τόν Αγιασμόν θεμελιώσεως του Κέντρου Αθλητισμού και Τεχνών του Κολλεγίου Αγ. Σπυριδώνος εις Maroubra, παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης τής Πολιτειακής Κυβερνήσεως κ. Ιω. Χατζηστεργίου, του Προξένου τής Ελλάδος έν Σύδνεϋ κ. Βασ. Τόλιου και τής Συζύγου αυτού Θεοδώρας, άλλων Έπισήμων και Μελών τής Ένορίας-Κοινότητας και πλήθους κόσμου (25-8-09).

–Έδέχθη τήν αναχωρούσα εις Γενέτειραν, ληξάσης τής θητείας αυτής, Πρόξενον τής Ελλάδος έν Πέρθη κα Δέσποινα Τζανακάκη, μετά του Συζύγου αυτής Άνθυποπλοίαρχου (Π.Ν.) κ. Χρήστου Ντινια και τής

Από τόν Αγιασμόν θεμελιώσεως του Κέντρου Αθλητισμού και Τεχνών του Διγλώσσου Κολλεγίου μας του Αγ. Σπυριδώνος εις Maroubra, τόν όποιον έτέλεσε ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανός παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης τής Πολιτειακής Κυβερνήσεως κ. Ιω. Χατζηστεργίου (25-8-09).

τριετοῦς θυγατρὸς των Σοφίας, τοὺς ὁποίους καὶ ἐξενάγησεν εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς. Ἐν συνεχείᾳ, παρέθεσε πρὸς τιμὴν των γεῦμα εἰς τὸ Ὁμογενειακὸν Ἐστιατόριον Le Sands.

–Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς Parramatta, ἀκολούθως δὲ παρεκάθησεν εἰς κοινὸν ἑορτιο δαίπνο (28-8-09).

–Ἰερούργησεν εἰς τὸν Πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Parramatta, μὲ συλλειτουργοὺς τὸν Ἰδιαίτερο Γραμματέα του Ἀρχιμ. π. Κύριλλον Ζήσην καὶ τὸν Ἱ. Προϊστάμενον Πρωτοπρ. π. Δημ. Κόκκινον, ἐχειροτόνησε δὲ εἰς Διάκονον τὸν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ψυχιάτρων κ. Γ. Λιάγκα, μὲ συμπροσευχομένους τὰ ἡγετικά στελέχη τῆς Ἐνώσεως καὶ πλῆθος Κατηχητῶν, Ἰεροκηρῶν καὶ συνεργατῶν αὐτῶν, καθὼς καὶ πλῆθος κόσμου. Κατὰ τὸ ἐπακολούθησαν ἑορτιο καὶ κατάλληλο τῆ περιστάσει γεῦμα, ἀντηλλάγησαν σύντομοι εὐχετήρια ὁμιλία, ὁ δὲ νέος Διάκονος μετὰ τῆς Συζύγου αὐτοῦ Διακόνισσας Χρυσάνθης καὶ τῶν ἀμφοτέρωθεν συγγενῶν των, ἐδέχθησαν θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ἄλλας φιλοφρονήσεις, ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου (30-8-09).

Ἀπὸ τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανοῦ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ψυχιάτρων κ. Γ. Λιάγκα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Ἰωάννου Parramatta (30-8-09).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιο ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Τιμίου Σταυροῦ Wollongong π. Σωτήριου Δραπανιώτη (1-6-09).

–Υπεδέχθη εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν, ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁμάδα Προσκυνητῶν ἐκ Μελβούρνης, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν π. Δούκα Γεωργαλᾶ, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Θεοφανείων Frankston καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς διὰ τὸ Ἱστορικὸν τοῦ Ναοῦ, διαβιβάσας καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου (3-6-09).

–Ἐλειτούργησε, ἐκήρυξε καὶ προεξήρχε τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς, ἀναγνώσας τὰς εὐχὰς τῆς γονυκλισίας, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Νικολάου Marrickville (7-6-09).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Πάντων Belmore. Μετὰ τὴν θ. Λειτουργία παρηκολούθησε ἑορταστικὸ πρόγραμμα εἰς τὸν πρὸ τοῦ νεόδμητου Σχολείου χώρον, καὶ παρεκάθησεν εἰς

ἑορτιον γεῦμα μετὰ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐνορίας (14-6-09).

–Ἐδέχθη τὸν π. Ἰω. Καπέτα, ὑπεύθυνον διὰ τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Ἰωάννου Jervis Bay, συνοδευόμενον ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἰω. Κουρουπάκη καὶ Δημ. Λεβαδίτην καὶ συνεζήτησαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἐνοριακῆς Αἰθούσης παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ (16-6-09).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ Ταξιάρχου Μιχαήλ Nth Sydney (21-6-09).

–Προήδρυσεν συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Βιβλιοθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (23-6-09).

–Παρεκάθησεν εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Consolidated Trust τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐπίσης παρεκάθησεν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (25-6-09).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Στυλιανοῦ καὶ Πέτρου καὶ Παύλου Sutherland (28-6-09).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Αποστόλων Newcastle. Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς ἑορτιον τράπεζαν μετὰ τοῦ πλῆθους τῶν ἐκ Σύδνεϋ προσκυνητῶν (30-6-09).

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο 2009 ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προήδρυσεν συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας καὶ συνεζήτησαν τὰ ὀργανωτικά θέματα τοῦ μέλλοντος νὰ συνέλθῃ τὸν Οκτώβριον 2009 Ὁ Πολιτειακὸν Συνεδριον Νεολαίας (1-7-09).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τοὺς Αἰδεσ. π. Αναστ. Μποζίκην ἐκ Βρισβάνης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, τὸν π. Νικ. Μποζίκην καὶ τὸν π. Σωτ. Δραπανιώτην.

Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Rev. Dr Fr Doru καὶ τὸν Καθηγητὴ τοῦ Knox College κ. Παν. Καριατλή, οἱ ὅποιοι θὰ εἶναι οἱ ὁμιλητὲς τοῦ Ὁ Πολιτειακοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας, καὶ συνεζήτησαν σχετικῶς (3-7-09).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἐτέλεσε καὶ Ἀρτοκλασία ὑπὲρ τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων Ν.Ν.Ο., ἐπὶ τῆ ἐπισήμῳ ἑορτῇ τῶν Προστατῶν Ἁγίων των Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ καὶ ὠμίλησε διὰ τὴν προσφορὰ των εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας μας. Μετὰ ταῦτα, ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβασμιωτάτον, παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐτήσιο γεῦμα τῶν Κυριῶν τῶν Φιλοπτώχων, τὸ ὅποιον ἐδόθη εἰς τὴν Μεγάλῃ Αἰθουσᾷ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ὠμίλησε καὶ πάλιν καὶ διεβίβασε τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ γεῦμα, εἰς τὸ ὅποιο παρεκάθησαν 250 ἄτομα, ὠμίλησε διὰ τὴν Σχολὴν ὁ ἐκ τῶν Φοιτητῶν ὁ κ. Daniel Bellis. Τὰ ἔσοδα ἐκ \$12,000.00 διετέθησαν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (5-7-09).

–Ἐδέχθη τὸν Αἰδεσ. Πρωτοπρ. π. Ἰω. Καπέτα καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Νεκταρίου Burwood κ. Χρήστο Σύριο, μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κα Χριστίνα Εὐθυμιάδη καὶ κ. Κ. Ἀπέργη, διὰ νὰ τοὺς ἀνακοινώσει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ.κ. Στυλιανοῦ, διὰ τὸν διορισμὸν ὡς νέου Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος τοῦ π. Ἰω. Καπέτα (7-7-09).

–Παρέστη ἀπὸ τοῦ Ἱ. Βήματος, εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ

πανηγυρίζοντος Ἰ. Ναοῦ Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown (10-7-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν καὶ προέστη τῆς Λιτανείας τῆς Ἱ. Εἰκόνας. Μετὰ ταῦτα, παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐτήσιον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου (12-7-09).

–Ἐδέχθη τὸν Αἰδес. π. Ἰω. Δασκαλάκη καὶ συνεζήτησαν σχετικῶς μέ τις προετοιμασίαις διὰ τὸ Θ' Πολιτειακὸ Συνέδριον Νεολαίας, τὸ ὅποιον θὰ διεξαχθεῖ εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ταξιάρχου Μιχαήλ Nth Sydney τὸν Ὀκτώβριον (13-7-09).

–Ἐδέχθη τὸν Αἰδес. π. Αθανάσιο Γιάτσιο, Ἐφημέριον τοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἀγ. Αἰκατερίνης Mascot (14-7-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Εἰσοδείων τῆς Θεοτόκου Nth Altona Μελβούρνης, ὅπου ἐορτάζεται πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τῆς Ἀγ. Μαρίνης (17-7-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Εὐσταθίου Παπαδόπουλου (19-7-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Αποστόλου Ἀνδρέου Forest Hill, ὅπου ἐορτάζεται πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν Αἴθουσα τοῦ Ἰ. Ναοῦ μεθ' ὅλων τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐνορίας (20-7-09).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Ἀγ. Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ἀγ. Μαρκέλης, προστάτιδος τῶν ἐκ Χίου καταγομένων (21-7-09).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν Ἀγ. Παρασκευῆς Blacktown (25-7-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μεθ' ὅλων τῶν προσκυνητῶν καὶ παρηκολούθησε ἐορταστικὸ πρόγραμμα (26-7-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν Ἀγ. Παντελεήμονος Goulburn καὶ διεβίβασε εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου (27-7-09).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἀγ. Ἐλέσης (31-7-09).

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστο ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν, εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἰ. Ναὸν Ἀγ. Στεφάνου Hurlstone Park (1-8-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἐορτάσαντα Ἰ. Ναὸν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Ἀγίας Ἐλέσης Kogarah. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας προέστη τῆς Λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ἀγ. Ἐλέσης.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερόν Ναὸν ἡ Καλυμνιακὴ Ἀδελφότης Σύδνεϋ, ἐόρτασε πανηγυρικῶς τὸν Προστάτη τῶν Ἁγίων Παντελεήμονα, παρουσία τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ πλῆθους Καλυμνίων (2-8-09).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Ἰωάννου Parramatta, Πρωτοπρ. π. Δημ. Κόκκινο μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ

Συμβουλίου καὶ συνεζήτησαν θέματα διὰ τὴν πρόδον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος (3-8-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Earlwood (6-8-09).

–Ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Γενέτειραν (7-8-09).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου** **Ἐπισκόπου Δέσβης κ. Ἱεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Τὸ πρωτὶ προέστη συνεδριάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἀνεγέρ-σεως τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου Bunurong εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη καὶ ὁ ἀρχιτέκτων κ. Κωνσταντῖνος Μοσχογιάννης. Τὸ ἐσπέρας προέστη συνεδριάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Walk-A-Thon (1-6-09).

–Ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τῶν κηδεμόνων τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος τῶν Ἁγίων Αναργύρων Oakleigh μετὰ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνη καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὴν ἐν γένει κατάστασιν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐνορία-Κοινότητα (3-6-09).

–Τὸ ἐσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος Richmond καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον μετὰ τοῦ κλήρου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ (6-6-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος Richmond. Τὴν μεσημβρία παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ (7-6-09).

–Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne καὶ ἀδεία καὶ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐχειροτόνησε εἰς διάκονο τὸν κ. Εὐάγγελο Γεωργίου ἐκ Morwell. Τὴν μεσημβρίαν ἡ Φιλόπτωχος τοῦ ἐν λόγῳ Ἰ. Ναοῦ παρέθεσε γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὸν Θεοφιλέστατο, τοὺς κληρικούς οἱ ὅποιοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ νεοχειροτονηθέντος διακόνου (8-6-09).

–Τὸ ἐσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ (10-6-09).

–Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἰ. Μονὴν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας ἐχειροτόνησε εἰς διάκονο τὸν κ. Δημοσθένη Νικολάου ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Αποστόλου Ἀνδρέου Σύδνεϋ. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἰ. Μονὴ παρέθεσε γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἰ. Ναοῦ διὰ τὸν Σεβασμιώτατον, τὸν Θεοφιλέστατο τοὺς ἱερεῖς οἱ ὅποιοι μετείχον εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ νεοχειροτονηθέντος διακόνου (11-6-09).

–Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γενέτειρα (12-6-09).

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐπέστρεψεν εἰς Μελβούρνην ἐκ τοῦ ταξιδίου του εἰς Γενέτειρα (21-7-09).

–Ἡμέρα τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ ὁ Θεοφιλέστατος ἐλειτούργησεν ὡς ἀπλοῦς ἱερεὺς εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τοῦ

Αγίου Εϋσταθίου καί μετά τήν Θ. Λειτουργία ἐδέχθη τās εὐχάς τοῦ κλήρου καί τῶν πιστῶν εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (23-7-09).

–Τό ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St. Albans καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εἰς τήν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ (25-7-09).

–Συνεleitούργησε μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Κατά τήν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τόν διάκονον Δημοσθένη Νικολάου καί ἀπένειμε τό ὄφικκιον τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ εἰς τόν αἰδεσιμ. π. Συνέσιον Φράγκον .

Τήν μεσημβρίαν συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν μετ’ αὐτοῦ εἰς τράπεζαν κατά τήν ὀργανωθείσαν πανήγυριν εἰς τόν αὐλιον χῶρον τοῦ ναοῦ καί συνέφαγαν μεθ’ ὄλων τῶν πιστῶν. Τό ἑσπέρας συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρέστη εἰς τό βῆμα κατά τόν πανηγυρικόν ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong κατά τόν ὁποῖον ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος. Ἀκολούθησε τράπεζα εἰς τήν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ (26-7-09).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong. Μετά τήν Θ. Λειτουργία παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ . Τό ἑσπέρας οἱ ἱερεῖς τῆς Μελβούρνης παρέθεσαν δεῖπνον εἰς τήν ταβέρνα «Λήμνος» διά τά ὀνομαστήρια τοῦ Θεοφιλεστάτου (27-7-09).

–Τό ἑσπέρας οἱ Κυρίες τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου παρέθεσαν δεῖπνον εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου διά τά ὀνομαστήριά του (30-7-09).

Κατά τόν μῆνα Αὐγούστον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγ. Αναργύρων Oakleigh (2-8-09).

–Τήν μεσημβρίαν ἐδέχθη τόν κ. Σταμάτη Παυλῆ μετά τῆς σύζυγου του, ἐκπαιδευτικούς ἀποσπασμένους ἐξ Ἑλλάδος (3-8-09).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown. Μετά τόν ἑσπερινόν εἰς τήν αἴθουσα ἀπέναντι ἀπό τόν Ναόν παρεκάθησεν μετά τῶν ἱερέων καί τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτώχου (5-8-09).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ (6-8-09).

–Τό πρωῒ συνοδευόμενος ὑπό τῶν Πρωτοπρ. Ἡλία Κεντρωτῆ καί Πρεσβ. Κωνσταντίνου Αποστολέλλη καθώς καί ὑπό τοῦ διακόνου Μανασσῆ ἀνεχώρησε διά τήν κωμόπολιν Shepparton ἔνθα ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς ἐν λόγῳ κωμοπόλεως ἐκήδευσε τόν ἀείμνηστον Βασίλειον Ζούγκαν, πρόεδρον ἐπί σειρᾶ ἐτῶν, ἔνθερμον ὑποστηρικτὴν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, καθώς καί τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος, ὠμίλησεν καταλλήλως καί διεβίβασεν εἰς τήν σύζυγο καί τήν πολυμελῆ οἰκογένειαν αὐτοῦ τά συλλυπητήρια

τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἀργά τό ἀπόγευμα ἐπέστρεψεν εἰς Μελβούρνη (7-8-09).

–Τό πρωῒ ὁ Θεοφιλέστατος ἐπληροφορήθη τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου π. Βασιλείου Χριστοφῆ, κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετήσεν τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆ ἐπὶ πενήτηντα καί πλέον ἔτη καί ἐνημέρωσε σχετικῶς τόν Σεβασμιώτατον. Τό ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη τήν πρεσβύτερα καί τά τέκνα αὐτοῦ καί διεβίβασε πρὸς αὐτούς τά συλλυπητήρια Του (8-8-09).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown καί ἐχειροτόνησε εἰς πρεσβύτερον, ἀδεία καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, τόν διάκονο Εὐάγγελον Γεωργίου. Μετά τό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας εἰς τήν αἴθουσαν ἀπέναντι τοῦ Ναοῦ ἡ Ἑνορία παρέθεσε γεῦμα εἰς τό ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Θεοφιλέστατος, οἱ ἱερεῖς, τά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί οἱ οἰκοῖοι καί οἱ προσκεκλημένοι τοῦ νεοχειροτονηθέντος.

–Τό ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς ἑναποθέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης East Malvern (9-8-09).

–Τό ἀπόγευμα προέστη συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (11-8-09).

–Τό πρωῒ προέστη Ἱερατικῆς Συνάξεως εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἐν συνεχείᾳ συνεδριάσεως τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 9^{ου} Τοπικοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας(12-8-09).

–Τό ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona. Μετά τό πέρας τοῦ ἑσπερινοῦ προέστη τῶν Ἐγκωμίων τῆς Θεοτόκου. Ἀκολούθησε λιτόν δεῖπνον ὑπό τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (14-8-09).

Ἀπό τήν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Διακόνου Εὐαγγέλου Γεωργίου ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ εἰς τόν Ἱ. Ναό Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown (09-08-09).

-Ελειτούργησε και ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας Σουμελά East Keilor, ὅπου οἱ πιστοὶ εἶχον κατακλύσει κυριολεκτικὰ τόν Ἱ. Ναόν παρὰ τό κρῦο καί τήν βροχή. Μετά τήν Θ. Λειτουργία εἰς τήν αἶθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἡ Φιλόπτωχος παρέθεσε γεῦμα πρός τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου (15-8-09).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Παναγίας Σουμελά East Keilor. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν αἶθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ μετὰ τῶν κ.κ. John Sinek καί Ἄγγελον Κένον, Δημαρχιακοὺς Συμβούλους τῆς περιοχῆς καί ἄλλων ἐπισήμων.

Τό ἑσπέρας εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh προέστη τοῦ Τρισαγίου ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ ἀειμνήστου Πρωτόπρ. Βασιλείου Χριστοφῆ καί ἤρχισε τήν ἀνάγνωσι τῶν ἱερῶν εὐαγγελίων ἡ ὁποία ἐσυνεχίσθη καθ' ὅλην τήν νύκτα ὑπὸ τῶν κληρικῶν μας καθὼς εἴθισται (16-8-09).

-Προέστη τῆς κηδείας τοῦ μακαριστοῦ Πρωτοπρ. Βασιλείου Χριστοφῆ εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh. Ὁμίλησεν καταλλήλως καί διεβίβασε εἰς τήν οἰκογένειαν τὰ συλλυπητήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου καί ἐν συνεχείᾳ συνόδευσε τόν νεκρόν μέχρι τό Κοιμητήριον τοῦ Springvale ὅπου ἐγένετο ἡ ταφή (17-8-09).

-Τό ἑσπέρας προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (18-8-09).

-Τό ἑσπέρας προέστη συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας καθὼς καί τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Walkathon (19-8-09).

-Τό πρωὶ ἐδέχθη τόν κ. Γεώργιον Σουλιώτην καί ἐν συνεχείᾳ προέστη συνεδριάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κοιμητηριακοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου Bunurong (20-8-09).

-Τό ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading (22-8-09).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading καί ἀδεία καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ ἐχειροτόνησε εἰς διάκονον τόν κ. Ἰωάννην Δεμερτζίδην. Ἀκολούθησε γεῦμα τῆς Ἑνορίας εἰς τήν αἶθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ ὅπου παρεκάθησαν ὁ

Εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading ὁ Θεοφιλέστατος Δέρβης κ. Ἰεζεκιὴλ ἐχειροτόνησε εἰς διάκονον τόν κ. Ἰωάννην Δεμερτζίδην, ἀδεία καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ (23-8-09).

Θεοφιλέστατος, ὁ νέος διάκονος οἱ λοιποὶ κληρικοὶ, οἱ οἰκοιοὶ καί οἱ προσκεκλημένοι τοῦ νεοχειροτονηθέντος (23-8-09).

-Τήν μεσημβρία προέστη συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἔξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (24-8-09).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn. Τό ἑσπέρας προέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Κοιμητηριακοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου Bunurong (27-8-09).

-Τό ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου North Carlton (28-8-09)

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου North Carlton (29-8-09).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς γεῦμα εἰς τήν αἶθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ τό ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Φιλόπτωχος πρός τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου καί τοῦ Αἰδес. π. Αλεξάνδρου Κορλου, ὁ ὁποῖος ἡγετάδονομαστήριάτου. Τό ἑσπέρας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνημετέβη εἰς τήν αἶθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Σουμελά ὅπου ἡ Κεντρικὴ Φιλόπτωχος ὠργάνωσε τό δείπνο διὰ τήν ἑορτὴν τῆς Ἰνδίκτου εὐλόγησε τήν τράπεζα καί ὠμίλησε καταλλήλως (30-8-09).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τόν μῆνα Ἰούνιον ὁ Θεοφιλέστατος:

-Τήν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (7-6-09).

-Κατὰ τήν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide.

-Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (8-6-09).

-Παρέστη εἰς τήν συνεδρίασιν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (10-6-09).

-Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τόν Ἐντιμ. κ. Ἰωάννην Κιοσόγλου, Μέλος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου (11-6-09).

-Ἐτέλεσε τό Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως τοῦ βρέφους Ἰορδάνου Κουφαλά εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (13-6-09).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone.

-Ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει λειτουργίας τοῦ νέου οἰκῆματος τῆς Κυπριακῆς Κοινότητος Νοτίου Αὐστραλίας καί ἀπηύθυνε σύντομον χαιρετισμόν (14-6-09).

-Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, μετὰ δέ τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας εὐλόγησε γεῦμα, παρατεθέν εἰς τήν ἐνοριακὴν αἶθουσαν ἐκδηλώσεων ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καί τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (21-6-09).

-Ἐδέχθη τόν Ἀξίот. κ. Στέφανον Νικολαΐδην,

Πρόεδρον τῆς Ὀμοσπονδίας Κωνσταντινουπολιτῶν Αὐστραλίας (23-6-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (24-6-09).

–Παρηκολούθησε τὴν θεατρικὴν παράστασιν «Ὁ Ἄσπτος Υἱός», δοθείσαν ὑπὸ τῆς Νεολαίας τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood εἰς τὴν ἐνοριακὴν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἑορτασμῶν τῆς 50ετηρίδος τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, καί ἀπηύθυνε σύντομον ὁμιλίαν (26-6-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (28-6-09).

–Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Συνάξεως τῶν Ἀποστόλων ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Παρέστη εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας καί συνεζήτησαν ὀργανωτικά θέματα τοῦ ἐπικειμένου Συνεδρίου Νεολαίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας (30-6-09).

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Εδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Καμπέρρας ἀνώτερον κυβερνητικὸν ὑπάλληλον καί Ἱεροψάλτην κ. Ἀλέξανδρον Καλλονιάτην

–Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καί Πολυπολιτιστικῶν Ὑποθέσεων, Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, παρευρέθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τοῦ 8^{ου} Διεθνoῦς Συνεδρίου Νεοελληνικῶν Σπουδῶν, διοργανουμένου ὑπὸ τοῦ Τμήματος Νεοελληνικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Flinders, καί τὴν παρουσίαν τῶν Πρακτικῶν τοῦ προηγουμένου 7^{ου} Συνεδρίου, λαβούσας χώραν εἰς τοὺς χώρους ἐκδηλώσεων τοῦ Μουσείου Νοτίου Αὐστραλίας (2-7-09).

–Εδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὴν κ. Μαρίαν Ἀνδριώτου, ὑπάλληλον τῆς Βασιλειάδος εἰς τὴν Πέρθην (3-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθείσαν ὑπὸ τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

–Παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον παρατεθέν ὑπὸ τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ διοργανουμένου ὑπὸ τοῦ Τμήματος Νεοελληνικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Flinders 8^{ου} Διεθνoῦς Συνεδρίου Νεοελληνικῶν Σπουδῶν (5-7-09).

–Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood καί ἀπηύθυνεν ἑόρτιον χαιρετισμὸν εἰς τὴν ἑορτάζουσα Πρεσβυτέρα Κυριακὴν Ψαρομμάτη (7-7-09).

–Εδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Σύδνεϋ Αἰδεσ. π. Doru Costache, Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (8-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (12-7-09).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (13-7-09).

–Εδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τοὺς σπουδαστάς κ. Χαράλαμπον Χατζηγεωργίου ἐκ Πέρθης καί κ. Χρυσοβαλάντην Σιδερῆν ἐκ Ντάργουιν (14-7-09).

–Προεξήρχε τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας εἰς τόν Ἱερὸν

Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Ἀθανασιάδου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

–Εδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Σύδνεϋ Αἰδεσ. π. Νικόλαον Μποζίκην (16-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης (17-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, ὅπου ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυνον τῶν Κυπρίων ἀγωνιστῶν τῆς ἐλευθερίας, τῶν πεσόντων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν τούρκων εἰς τὴν Μεγαλόνησον τὸ 1974, παραστάντος, μεταξύ ἄλλων, καί τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Νοτίου Αὐστραλίας, Ἐντιμ. κ. Mike Rann.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, καί, ἐντολῇ καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, χειροθέτησεν εἰς Ἀναγνώστας τοὺς ἐργαζομένους ἐπὶ δεκαετίας μὲ ἱερὸν ζῆλον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, κ. Δημήτριον Λαγκάνην καί κ. Γεώργιον Καρατασᾶν (19-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (20-7-09).

–Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν, ληξιάσης τῆς θητείας τοῦ Προέδρου καί τῶν Μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἐξελέγησαν τὰ νέα Μέλη αὐτῆς καί ὁ νέος Πρόεδρος κ. Παναγιώτης Μακρῆς (22-7-09).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Ὀσιομάρτυρος Παρασκευῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect, καί, ἐντολῇ καί εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, χειροθέτησεν εἰς Ἀναγνώστην τὸν ἐπὶ 35ετίαν διακοινοῦντα Ἱεροψάλτην τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ κ. Ἡλίαν Μάιναν, καί ἀπηύθυνεν σύντομον λόγον πρὸς αὐτόν (25-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Ὀσιομάρτυρος Παρασκευῆς εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (26-7-09).

–Ελειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (27-7-09).

–Ἀνεχώρησε δι' ἐπίσκεψιν τῶν οἰκείων του εἰς Γενέτειραν (28-7-09).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com